

17 listopada 2017 – lekcja historii dla młodzieży – pokaz filmu Jan Pohoski w reż. Hanny Etemadi

Hanna Zofia ETEMADI – reżyser filmów dotyczących pokolenia Polski Walczącej. W 2016 roku otrzymała nagrodę „Płatynowa Szabla” za całokształt artystycznej twórczości filmowej poświęconej historii i tradycjom obronnym w kategorii filmu dokumentalnego na VII Międzynarodowym Festiwalu Filmów Historycznych i Wojskowych w Warszawie.

W ramach cyklu „Lekcja historii dla młodzieży” został pokazany film z roku 2013 pt. „W cieniu Prezydenta”. Jest to dokument o Janie Pohoskim, zastępcy Prezydenta Warszawy Stefana Starzyńskiego. Jan Pohoski pełnił tę funkcję od roku 1934 do 1940, kiedy to został aresztowany przez Gestapo.

Jan Pohoski, pseud. Sławomir ur. 6.X.1889 w Dubnie na Wołyniu, był jednym z 14 dzieci Macieja Augusta, dyrektora i administratora dóbr rodziny Szlenkierów w okolicach Berdyczowa i Żytomierza, oraz Stefanii z Wydzgów. Stryjeczna siostra Jana, Zofia, była żoną ministra Juliusza Poniatowskiego.

Pohoski ukończył Szkołę Mechaniczno – Techniczną im. H. Wawelberga i S. Rotwanda w Warszawie, a następnie studiował przez 3 lata architekturę w Wyższej Szkole Technicznej w Gandawie. W latach 1913-1914 pod pseud. Sławomir prowadził wykłady na kursach wojskowych Związku Strzeleckiego w Warszawie, 1915-1916 pracował w Departamencie Wojskowym Naczelnego Komitetu Narodowego, będąc zastępcą kierownika Centralnego Biura Werbunkowego w Piotrkowie. W r.1920 wstąpił do wojskowych oddziałów kolejowych i brał udział w odbudowie

zniszczonych linii kolejowych. W marcu 1934 został mianowany wiceprezydentem Warszawy, będąc jednym z zastępców Mariana Zyndrama Kościałkowskiego, a kilka miesięcy później –

Wystawa prac malarza Leona Wyczółkowskiego w Zachęcie w Warszawie 18.09.1937. Czwarty od lewej Jan Pohoski

Stefana Starzyńskiego. Działania Pohoskiego przyczyniły się m.in. do zintensyfikowania budownictwa szkolnego w Warszawie, budowy Gmachu Muzeum Narodowego, a także do rozbudowy warszawskich tras komunikacyjnych: Wybrzeża Kościuszkowskiego i Gdańskiego (fragment dzisiejszej Wisłostrady) oraz przebiegu przejazdu ze śródmieścia na Żoliborz przez ulicę Bonifraterską. Na polecenie Starzyńskiego został mianowany Komisarzem Cywilnej Obrony Warszawy, którą to funkcję pełnił do 28.09.1939. Dnia 20 września 1939 został powołany przez gen. Juliusza Rómmla na członka Komitetu Obywatelskiego, podpisał wraz z całym komitetem odezwę do ludności w związku z kapitulacją Warszawy. Po aresztowaniu Starzyńskiego w październiku 1939 pełnił funkcję wiceprezydenta, a następnie został zastępcą komisarzycznego burmistrza Warszawy. Aresztowany 30.03.1940, więziony na Pawiaku, rozstrzelany w Palmirach w masowej egzekucji w dniu 20 lub 21 czerwca 1940r.

Nagroda miasta stołecznego Warszawy na 1934 rok. W pierwszym rządzie od lewej siedzi wiceprezydent Warszawy Jan Pohoski,